

ביום הפפורים. ל"ז - להקריב מוסף בשבעת ימי החג. ל"ח - להקריב מוסף בשבעת ימי החג. ל"ט - לשרף את הנותר באש. מ' - לשרף קדשים שנטמאו. מ"א - לעבד כהן גדול ביום הפפורים.

מ"ב - המועל בהקדש, קרן וחמש. מ"ג - (להביא החוטא קרבן חטאת

על חטאת) קרבן חטאת. מ"ד - אשם תלוי על ספקו. מ"ה - קרבן אשם ודאי, על הידוע. מ"ו - קרבן עולה ויורד. מ"ז - קרבן שטעו. מ"ח - קרבן זבה אחר ששטהר. מ"ט - קרבן זבה אחר ששטהר. נ' - קרבן יולדות. נ"א - קרבן מצרעים.

משם ואילך שאר המצוות.

בערי הישיבות, בשבועה עליכם, אל תזונו ממני עד שאתקין קרבנות לקדוש ברוך הוא, שהשכינה היא קרבן לה' בכל איבר ואיבר של המלך, בחבור שלם, בזכר ונקבה. בכל האיברים, שהם: מהם בראש, עינים בעינים, אזנים לגבי אזנים, חטם בחטם, פנים בפנים, פה בפה, פגון (מלכים-ב ד) וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו. וכזה היה מחיה את הילד. וכך ידי המלך עם ידי הגבירה, גוף בגוף, בכל איבריו. קרבן שלם.

שבן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו. כף (פאשר) הקדוש ברוך הוא, הוא איננו בקרבן עם השכינה, בכל ישראל, שהם אנשי מדות, שהם האיברים שלה. עלת העלות לא שורה שם, וכאלו לא היה הקדוש ברוך הוא אחד, מאחר שהוא אינו עם שכינתו. וכחוצה לארץ, שהשכינה מרחקת מבעלה,

נאמר, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. משום שאין שם קרבנות בחוצה לארץ. ובזמן שהקדוש ברוך הוא מתקרב עם שכינתו, יתקיים בו הפסוק הזה, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועלת העלות שורה עליהם.

הפפורים. ל"ז, להקריב מוסף בז' ימי החג. ל"ח, להקריב מוסף בשמיני עצרת. ט"ל, לשרוף את הנותר באש. מ', לשרוף קדשים שנטמאו. מ"א, לעבוד כהן גדול ביום הפפורים.

מ"ב, המועל בהקדש קרן וחמש. מ"ג, (ס"א להביא החוטא

קרן חטאת על חטאת) קרבן חטאת. מ"ד, אשם תלוי על ספקו. מ"ה, קרבן אשם ודאי, על הידוע. מ"ו, קרבן עולה ויורד. מ"ז, קרבן סנהדרי גדולה שטעו. מ"ח, להקריב הזב אחר ששטהר. מ"ט, קרבן זבה אחר ששטהר. נ', קרבן יולדות. נ"א, קרבן מצרעים, מתמן ואילך שאר פקודין.

מארי מתיבתאן, באומאה עליכו, לא תעדו מני, עד דאתקין קרבנין לקודשא בריה הוא. דשכינתא איהי קרבן ליי, בכל אבר ואבר דמלפא, בחבורא שלים, בדבר ונוקבא. בכל אברים, דאינון: מנהון ברישא, עיינין בעיינין. אודנין (דף ק"ט ע"ב) לגבי אודנין. חוטמא בחוטמא. אנפין באנפין. פומא בפומא. פגון (מלכים ב ד) וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו. וכדא הוה מחיה הילד. והכי ידיו דמלפא, עם ידיו דמטרוניתא, גופא בגופא, בכל אברים דיליה. קרבנא שלים.

דבר נש בלא אתתא, פלגו גופא איהו, ושכינתא לא שריא עליה. הכי (ס"א כד) קדשא בריה הוא, לאו איהו בקרבנא עם שכינתא, בכל ישראל, דאינון אנשי מדות, דאינון אברים דילה. עלת העלות לא שריא תמן, וכאלו לא הוה קדשא בריה הוא חד, בתר דלאו איהו עם שכינתיה. וכחוצה לארץ דשכינתא מרחקא מן בעלה, אתמר כל הדר בחוצה לארץ, דומה כמי שאין לו אלוה. בגין דלית תמן קרבנין בחוצה לארץ. ולזמנא דקודשא בריה הוא מתקרב עם שכינתיה, אתקיים ביה האי קרא, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. ועלת העלות שריא עליהו.

נאמר, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. משום שאין שם קרבנות בחוצה לארץ. ובזמן שהקדוש ברוך הוא מתקרב עם שכינתו, יתקיים בו הפסוק הזה, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועלת העלות שורה עליהם.